

Masum Kalmalı İnsan

– HaticeEğilmez · 19 Mayıs 2011

Masumiyet adı verilen mücevherimizi "Keşke doğduğum gibi ölebilsen" hayalinden yola çıkarak değerlendirmeye çalışacağım.

Bakmayın siz Hıristiyanların yeni doğmuş bir bebeği yıkama çabalarına. Bebekler masum yani günahsız doğarlar. Tıpkı melekler gibidir onlar doğduklarında. Bütün mesele geldiğimiz gibi tertemiz ayrılabilmezdür dünyadan.

Masmavi ve kendisine has bir albenisi olan dünyamızı bir mezbeleliğe benzeten şairler haklılar bu iddialarında. Ete kemiğe bürünüp insan diye görünen, bir süre diyâr-ı gurbette dolanan her ruh, etrafındaki kirliliklere bulanma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Öldükten sonra bir insanın yıkanmadan mezara konmamasının mantıklı bir nedeni vardır buna göre. Geride kalanlar maddî ve manevî olarak temiz gönderme çabasındadırlar çok sevdikleri, kendileri gibi sonsuzluk yolcusu olan ölmüşlerini.

Masum olmak hata yapmamak değildir suç işlememektir. Hata ve suç arasındaki fark hepimizin malumudur. Bizler farkında olmadan ve art niyetsizce hata işleyebiliriz fakat suçta kasıt vardır. Bazen de gözü dönmüşlük... Bu arada aynı hatayı tekrar tekrar işlemek suçsuzluğun suçluluğa dönüşmesine yol açabilir. O zaman her ne kadar "Hatasız kul olmaz" desek de dikkatli davranmakta yarar var.

Masumiyetin belirgin bir takım özellikleri vardır. Kolayca sevebilmek, etrafımızdaki güzellikleri art niyet göstermeden görebilmek ve takdir edebilmek gibi. Bu yüzden çocuklar çok kolay severler, çok kolay sevinirlerdi önceleri. Şimdiki çocukları sevindirebilmek de bir mesele. Çevremdeki bazı tanıdıklarına dikkat ediyorum herhangi bir başarısızlık ya da çirkinliği çok çabuk görebilen gözleri başarıları ve güzellikleri bu kadar kolay göremiyor. Gördükleri kötülükleri ve hataları kolayca ifşa eden dilleri iyilikleri ve erdemlilikleri seslendirmekte zorlanıyor. Demek ki masumiyetin yitirildiğinin en önemli kanıtı takdir edebilme, güzellikleri görebilme ve dile getirebilme melekesinin yitirilmesidir. Peki bizler bu melekemizi nasıl yitiririz? Kıskançlık ve kibir zehrini yavaş yavaş içerek...

Gördüğüm ve görme ihtimalim olan manzaralar içerisinde annelerin yavrularıyla oluşturduğu muhteşem manzara beni en çok duygulandıranıdır. Bu manzarada anne şefkatin, yavrusu ise masumiyetin simgesidir. Demek oluyor ki masumiyet şefkatten doğar ve beslenir. Yüce dağların eteğinde annesinin peşi sıra dolanan bir kuzuyu annesine çeken sadece duyduğu süt kokusu ya da karnını doyurma içgüdüğü değildir. Annesinde bulduğu ve belki de ömür boyu başka hiç kimsede bulamayacağı şefkat hissidir. Kuzunun karnını süt nasıl doyuruyorsa masumiyetini de bu şefkat hissi güçlendirir. Aynı mantık ilişkisi biz insanlar için de geçerli. Yani bizler annemizden uzaklaştıkça masumiyetimizi de kaybedebiliyoruz bazen. Bana sorsalardı eğer bir ömür boyu ne yapmak istersin diye annemin peşinde

dolanmayı tercih ederdim Keşke yüce dağların eteğinde dolaşan bir kuzu olsaydım. Dönseydim, dönseydim, yine dönseydim. Annem bir koyun olsa ardınca meleseydim.

Masumiyet hazinesi çocukluğumuzla sınırlı kalır çoğu kez. Büyüdükçe terk ederiz çünkü bile isteye onu. Genellikle bu terk ediş sırasında gözlerimiz bile yaşarmaz. Edindiğimiz hırs, tamah etme, başkalarıyla kendimizi kıyaslama, kıskançlık gibi yetişkin bireylere daha çok yakıştığını zannettiğimiz hisleri satın alırız başkalarından, masumiyetimiz karşılığında. Hayatları boyunca masum kalabilenler ise içlerindeki tertemiz çocukluk hissine kıyamayanlardır. Onlar tevazuu, kanaat, özveri, ahde vefa edinirler çile adı verilen öğretmenden ders alarak. Ne yazık ki insan doğası her zaman kolay olanı tercih etmeye meyillidir. Bu yüzden çile çekmektense masumiyetimizi terke karar veririz arkamızdan gözyaşı döktüğünü bile bile.

Küçük bir çocuk fal taşı gibi açtığı gözleriyle sorular sorar büyüklerine hayata ve insanlara dair. Gözlerinin ışıltısıyla sınırlı değildir onun güzelliği, soran ve inanan yanında gizlidir. Aldığı cevaplar mutlu eder onun küçücük kalbini. Dertten tasadan azade olan başı ise dinlediği masallar bitmeden uykunun kollarına terk eder kendini. Oysa bizler büyürken şüphe etmeyi, kolay kolay inanmamayı ve mümkünse fazlaca soru sormamayı öğreniyoruz birbirimizden. Kolayca uykuya teslim edemiyoruz yastıklara ağır gelen başlarımızı bu yüzden.

Masum bir insan kolay kolay yalan söyleyemez. Yüzü kızarır bir suç işlediğinde. Masumiyetini öksüz bir çocuk gibi terk edenler ise yüzleri kızarmadan yalan söylerler. Bir değil bin bir yüzleri olduğu için onların hangisi kızaracak zaten. Yalancılık bu tip insanlarda bir alışkanlık olduğu için ihtiyaca binaen söylemezler, refleks halinde söylerler yalanlarını. İşledikleri suçları itirafı bir kenara bırakın, başkalarının üzerine yıkmakla uğraşırlar bir ömür boyu.

"Cihan-ârâ cihan içindedir ârâyı bilmezler/ Ol mahiler ki derya içredir deryayı bilmezler" Divan şairlerimizden Hayalî denizin içinde yaşayıp da denizin varlığından habersiz olan balıklara benzetiyor binlerce nimetle süslenmiş bir dünyanın içinde şükür ve farkındalık duygusundan uzak yaşayan insanları. Gerçekten de biz insanların bir yanları nedense kör ve sağır oluyor. Sağlıklı günlerimizde sağlığımızın, gençlik yıllarımızda gençliğimizin kıymetini bilmiyoruz. Sevdiklerimizin yanındayken onlara doyasıya sarılmaktan uzak duruyoruz. Kaybettiğimizde onları ya da uzak düştüğümüzde onlardan "ah!" ediyoruz. Masumiyetimizin de bir hazine olduğunu elimizden sabun misali kayıp gittiğinde anlıyoruz. Küçücük kız çocuklarının makyaj yapmaları, işveli nazlı ortada dolanmaları beni hüznlendirir bu manada.

Hesap kitap tutmamak, olayların ve sözlerin ardında art niyet aramamak, insanlara birer zanlı gözüyle bakmamak halidir masumiyet. Masumiyet ezbersizliktir, önyargısızlıktır. "Kişi kendinden bilir işi" misali suçlular herkesi suçlu bulur, masumlar herkesi masum; kötüler herkesi kötü bilir, iyiler herkesi iyi... Engin gönüllü bir insan için yaratılmış cümle mahlûk onun dostudur, kendisine düşman bulamaz. Kapısının önüne gelen bir kediyle konuşmak, sokaktaki yeni dillenen bir çocukla sohbet etmek onun için tarif edilmez bir zevktir ağıyar ona yarı deli gözüyle baksa da. Hâsid bir insana göre kâinattaki canlı

cansız her varlık onun düşmanıdır. Tarlasında gördüğü kaplumbağayı ters çevirmesi, kapısının önünde oynayan çocukları azarlaması, komşularıyla bir türlü geçinememesi hep bundandır.

Ötelerde suçlular cezalarını bulacaklar kuşkusuz. Fakat bu dünyada acı ve sıkıntı çekmek suçlu olmakla doğru orantılı değil. Büyüklerin çıkardığı bir savaşta çocukların ve bebeklerin ölmeleri, insanların ihmalden veya kastından çıkan bir orman yangınında kurdun kuşun yanması bu hale verilebilecek en hazin örneklerdir. Bundan da şu anlaşılıyor: Masumiyet maddî âlemde eziyetten ve fenalıktan kurtarmıyor hiçbir varlığı. Fakat Âlem-i Beka'da oldukça etkili bir güç oluyor hepimiz için.

İnsanlık tarihi kanla yazılmış izlenimi uyanıyor benim zihnimde. Savaşlar her zaman vardı dünyada. Kazanan taraf hiçbir zaman olmadı savaşlarda. Mezalim, kargaşa, haksızlık, kin ve dengesiz güç gösterimiyle dolu geçmişimiz. Günümüzde süren bu tablo büyük bir olasılıkla gelecekte de kendisini gösterecek. Dünyanın dilsiz, sağır ve kör kiracıları olarak bizler ne yapıyoruz zalimleri ve mazlumları seyretmekten başka? Çoğumuz gözyaşı bile dökmüyoruz zulmün başrolü oynadığı bu piyesi seyrederken. Öyleyse bizler de en az zalimler kadar kötüyüz, mazlumlar kadar zavallıyız. Fakat ölümün ne olduğunu dahi bilmeden ölen bebekler kadar masum değiliz.

Masumiyet gözlerimizin şenliği olan, etrafa gülücükler saçan bir renktir. Savaş onun yanına içimizi karartan dumanlı havasıyla nasıl yakışmıyorsa siyaset de yalanlarla kirletilmiş rengiyle çok uzaklardadır ondan. Çünkü merhameti ve vicdanı olmayan siyasetin işlediği cürümlerden en korkuncu masumlara tuzak kurmaktır. Yüzü bile kızarmadan türlü yalanlar söyleyebilen, menfaat ve mevkii peşindeki bir ruh temiz hislerden nasibini alamamış demektir. Bu türden insanlar için "Halka hizmet Hakk'a hizmettir" fikri hiç doğmamış bir çocuk gibidir. Bu çocuğu başkalarının hayallerinde yaşatmaksa onların aslî görevidir. Siyasetin batı dillerinden alınma karşılığı olan politika çok yüzlülük anlamına gelmekte. Bin tane yüzü olan insanın bir tane kalbi kalmaz. Masumiyet de kalpte eylendiğine göre varın siyasetçilerin halini siz düşünün!

Masumiyetin kardeşidir safiyet. Bu hakikatten haberdâr olmayan gafil insanlar ya da bu hakikati kabul edemeyen art niyetli bazı faniler alayla ve küçümsemeyle karışık bir bakış açısıyla ifade ederler safiyet konusundaki hislerini. Çevrelerinde gördükleri, kendilerine benzemeyen, bu nedenle bir uzaylı, bir ucube gibi muamele ettikleri kişilere "Ne kadar safsın, bu kadar saf olma" derler. Bir yandan da bu kişilere kurdun kuzuya baktığı gibi bakarlar, sürekli ezilmeye ve sömürülmeye aday görürler onları. Halbuki tertemiz ve yaratıldığı üzere katışıksız kalabilse kalplerimiz. İrfana ve aşka açık olsalar bu halleriyle keşke... Bizden daha iyi bilen kalplerimizi, her düştüğümüzde tutup elimizden kaldıran bizi, bir Dostumuz var ya ebedde gizli... Etten ve kemikten ibaretmiş izlenimi veren viraneliklerimiz O'nun ziyaretine layık bir köşke döner belki o zaman.